

Catedrala Ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

LEGEA ROMÂNEASCĂ

Din străfundul vremii, neamul nostru și-a făurit sufletul său, cu toate prețioasele i comori, credință, limbă, datini, legi și ideal, într'o desfășurare lină a începuturilor sale ca popor și creștin. N'am cunoscut o dată a increștinării, nici am fost botizați cufundându-ne în râu, nici ne-am creștinat de teama altor popoare, ci neamul și credința au crescut împreună, așa cum crește altoiul cu tulpina și formează un singur trunchiu.

Această îngemănare de puteri, a născut în chip firesc: *legea românească*. Valurile streine, ce s'au ridicat prin veacuri, n'au putut ineca comorile bătrânești, închise în taina sufletului. Pentru țaranul român, viața strămoșilor este sfântă. Sfântă căci prin ea s'a moștenit toată credința în Dumnezeu, celce diriguește pe om și neamuri.

Țaranul nostru iubește mai presus de orice, această moștenire părintească primită odată cu viața, așa cum a primit trup din trupul părinților. Și câte daruri nu i-a adus în suflet, legea strămoșilor? Ea l-a învățat să afle calea spre cer; ca să-și iubească glia străbună ca loc de câștigarea pâinei de toate zilele într'u sudoarea feții sale; să se jertfească chiar pentru ogorul său; să-și așeze morții în nădejdea învierii; să-și iubească frații și chiar pe dușmani; să fie cinstit,

de omenie și iubitor de Dumnezeu.

Intr'o așa curată simțire s'a scurs, veacuri după veacuri, viața poporului nostru și din înfrățirea acestor daruri, s'a plămădit întreg sufletul cu acea flacăra nestinsă a iubirii de neam. Fără sgomot, ci'n tăcere și credință, legea noastră a purtat în sânul său taina jertfirii pentru apărarea moșiei și neamului, în vremuri de grea cumpănă.

Această tainică putere nimeni n'o poate înțelege, ca și țaranul român cu firea lui păstrătoare a comorilor strămoșești. Cine citește în inima lui, vede cum orice încercare de înnoire și abatere din calea strămoșeștilor moșteniri, se lovește de statornicia lui în dragostea de legea părintească. Aceasta e singura explicație firească a dăinuirii noastre peste veacuri și prin atâtea loviri și suferințe.

«Apa trece, pietrele rămân» e o confirmare și a acestui adevăr, că peste toate încercările de a schimba tradiția legii strămoșești a biruit smerenia și frica de Dumnezeu a poporului nostru. Dacă unele popoare își pot îngădui legiuiri ce privesc credința și tradiția părintească, aceasta își află explicarea în însăși firea sufletească a poporului respectiv lipsit de-o atât de naturală împreună naștere și creștere a credinții creștine cu neamul însuși, așa

cum se află la poporul nostru.

Noi suntem un popor de țărani, crescuți din această glie. Iubirea ei am cântat'o în același timp când slăveam pe Domnul, pe brazda plugului sau în miriștea plină de snopi. Truda câștigării pâinii de toate zilele din brazda ogoarelor strămoșești de era întovărășită cu credința sfântă în binecuvântarea cerească ce-o nădăjduiam fără șovăire. În miasma plăcută a rugăciunii, începeam brazda ogorului, ca apoi prin plecarea genunchilor să cerem milostivirea Clerului pentru semințele înghițite de pământ și'n aceeași mulțumitoare rugă să ducem prinosul nostru pentru darul primit.

Astfel munca țaranului nostru este o muncă isvorâtă dintr'o convingere sfântă, consfințită de porunca de nerăsturnat a lui Dumnezeu: „Șase zile să lucrezi, iar a șaptea să-o cinstești, căci este ziua Domnului“.

Orice vremuri furtunoase s'au abătut peste acest popor de țărani tăcuți, dar smeriți și păzitori ai legii strămoșești, au fost biruite prin puterea tainică a jertfirii pentru legea lor. Astăzi suntem într'o încheștare a brațelor, pentru alungarea pângăritorilor de lege. Ceea ce face pe acești țărani să-și varse sângele și viața, este iubirea legii strămoșești.

Legea lui este sfântă, el n'o vrea pângărită de duș-

mani; o apără cu prețul vieții pe câmpul de luptă și o cinstește acasă cu aceeași râvnitoare datină părintească.

Biserica neamului stă și astăzi, ca întotdeauna, în mijloc iar jur împrejur munca și jertfa. Ca una ce n'a primit dela nimeni nimic, ce ea însăși și-a creat prin îndelungate suferințe, stăruie către fii săi să-și iubească legea, muncind, după rânduiala dumnezeiască și jertfindu-se pentru ea.

Preoții, părinți adevărați ai poporului, să-și încingă armele cuvântului evanghelic și să deschidă drumul sufletului heamului, spre urmarea părințeștilor porunci ce au născut acele valuri nebiruite în fața dușmanilor. Cei de acasă să fie îndrumați spre munca ogorului, în lumina sfințelor noastre credințe ca cei de pe front să-și poată oțeli puteriile de jertfă în »războiul sfânt«.

Numai această împreună lucrare de jertfă, armonic înbinată, ca și legea românească, va rodi biruința dorită. Realitatea românească cere ca să pășim pe drumul tradițiilor creatoare de idealuri sfinte, ce sunt în stare să hrănească puterea de jertfă.

Poporul acesta de țărani muncește, se roagă și se jertfește. Să-i ascultăm glasul tăcut și să-l urmăm.

Pr. T. Ciuruș

Evanghelia

Ioan c. 5, sth. 1—15.

Toute faptele și învățăturile minunate ale Mântuitorului Iisus, nu puteau fi cuprinse de îngustimea judecății Fariseilor și Cărturarilor Iudei, cari ar fi trebuit să vadă că Domnul desăvârșește legea și nu o calcă.

Vindecarea slăbănogului de 38 ani în boală, este un fapt ce ne arată această menire a vetei celei bune. Intre mulțimea împovoraților de suferințe, ce fiecare se ușura mai curând sau mai târziu, slăbănogul ce aștepta de atâta timp însănătoșarea, nu este numai o realitate istorică ci și icoana simbolică a omenimii de atunci și de astăzi.

„Doamne nu am om...” este mărturisirea conștiință a imposibilității tămăduirii prin propriile puteri. Boala îi roase sănătatea trupeză în așa măsură, încât orice încercare de-a ajunge în scaldătoare la timp, era întrecută de către alții. Și această conștiință, care este de mare însemnătate l-a făcut să creadă cu putere în ajutorul „Omului-Dumnezeu”.

Intâmplarea aceasta cu slăbănogul într'adevăr ne duce cu mintea într'asemănarea lui cu omenirea de atunci. Lumea toată ajunsese în cea mai păcătoasă viețuire, încât nu-și putea afla rostul existenței lumesti în nimic, din cecece agonisise. Sufletul omenesc, ros de palini diferite, era bolnav și conștiu, că nu-și poate ajuta singur. Aștepta „omul” care să-l cheme la o nouă viață; să-l ridice din păcat, la o viață curată; să-l curățe în lumina unor învățături, pe cari să-le primească drept călăuze vieții sale.

Iisus este „omul” așteptat și de Iudei și de păgâni. În-

vătura lui este izvor de viață adevărată și în lumina poruncilor Lui, sufletul și-a aflat chipul viețuirii dorite. Păgânismul, cu toate rătăcirile lui dispăre și în locul lui răsare dragostea, pacea, mila, sfințenia, bunătatea și alte podobe sufletești. Numai ura fariseică a rămas vecinică aceeași.

Văzută minunata tămăduire a slăbănogului dela scaldătoria oilor în asemănare cu lumina de azi, vom pătrunde și mai adânc adevărul că Domnul desăvârșește viața noastră și nu o împovorează.

Omul are două vieți, una văzută și alta nevăzută care este înlăuntrul nostru și nu e mai puțin minunată decât cea dinafară. Aceste lumi se aseamănă într'un fel ce nu poate fi tăgăduit nici cum. Astfel putem spune, că cecece este boala pentru trup, este păcatul pentru suflet. Cum boala îndelungată macină puterile trupului și-l face neputincios; întocmai așa păcatul roade curățenia sufletului nostru și prin ispititoare dulceață a faptelor rele, ne duce la osândă vecinică.

Judecătoarea noastră în lumina acestor gânduri, vom mărturisi că toți suntem niște „slăbănogi”, unii de mai puțini ani, alții de mai mulți. Și dacă am ajuns să recunoaștem această stare bolnavă a sufletului nostru, oare avem noi conștiința că singuri nu ne putem mântui și că ne trebuie „omul” mântuitor?

Cine are această convingere că este un păcătos și că dorește îndreptarea sa dar nu are puterea de a părăsi trecutul negru; acela să-și îndrepte ochii sufletului spre Mântuitorul Iisus. Acesta îți întinde mâna Evangheliei pe care urmându-o în viață, te tămăduiește de păcatele tale.

„Crede în Domnul Iisus și vei fi mântuit tu și casa ta”!

Pr. T. Ciuruș

Schimbarea numelor înstrăinate în Ardeal

Problema schimbării numelor românești înstrăinate, a fost preocuparea legiuitorilor noștri încă de mult timp. Dar formalismul prea rigid ce ne stăpânise, a făcut irealizabilă buna intențiune.

Și nu este tot una dacă, Românul nostru neaș își poartă un nume corespunzător originii sale, sau nu. Streinii pătimăși, caută să folosească aceeași împrejurare ca defavorabilă nouă, celorce suntem băștinașii locului.

Este adevărat, că în trecutul nostru, numele de familie n'a fost folosit decât de tot târziu. Abia la sfârșitul veacului al XVII, Românii noștri primeșe și nume de familie. Până atunci doar nobilii și oamenii mai de frunte, își aveau și nume deosebit de cel de botez. Poporul de rând se numea cu numele de botez, căruia se adăoga al părinților și adesea cel de „poreclă”.

În veacul XVII—XVIII din inițiativa latifundiarilor, s'a făcut înscrierea iobagilor și cu acest prilej, pentru a-i deosebi unii de alții, s'au înscris cu nume duble. Astfel aceste cataloage numite: „Conscriptio urbarium”, sau „Conscriptio procesus”, sunt primele urme de înstreinarea numelor ardelene unde pentru Faur s'a scris „Kovács”, pentru Micu — „Kiss”, etc.

Acest început, făcut conștient s'au înconștient de censorii urbariali, s'a continuat apoi în mod sistematic de legile și regulamentele stăpânirii străine. Când a sosit ceasul regășirii libertății noastre, s'a pus cu bună dreptate și problema revenirii la numele străbune, ce așa de dulce răsună. Era vremea lepădării tuturor silnicilor, menite a-ne

depărta de obârșia noastră.

Din aceste considerații a izvorât legea numelui din 8 Aprilie 1936, care prevede în art. 20: „Românii cari au nume înstrăinate pot cere redobândirea vechilor nume românești”. Iar pentru a înlătura ori ce piedică din calea aplicării dispoziției legale, se prevede prin alt articol că întreaga procedură este complet scutită de taxele de timbru.

În luna Ianuarie a. c., Mareșalul-Conducător a dispus schimbarea legii numelui (Mon. Of. Nr. 11, din 14 Ianuarie 1942), instituind o procedură rapidă: afișarea cererii timp de 15 zile la primărie, înaintarea ei judecătoriei respective care ordonă în maximum 5 zile, schimbarea numelui, apoi trimite o copie Ministerului de Justiție pentru publicarea în Mon. Oficial.

Procedura și publicarea în Monitorul Oficial e gratuită.

Cu aceste măsuri legale atât de simplificate și bine intenționate credem, că problema schimbării numelor înstreinate în Ardeal, va lua drumul realizării ei. Nu se mai cere nimic, decât faptă.

Cunoscând importanța acestei chestiuni cum și rolul mare ce-l are preotul, mai ales, întru capacitarea poporului pentru a-l determina să satisfacă legii, ne place a crede, că preoțimea noastră își va face caz de mândrie națională din românizarea tuturor numelor înstreinate. Pentru reușita acțiunii, este bine ca preotul, în deplină înțelegere cu notarul și învățătorul, să pornească lucrarea curățitoare a numelor înstreinate și „cu vreme și fără vreme”, să stăruie și să capaciteze pe fiecare ins despre datoria națională ce are în cazul dat.

Reușita acestei curate acțiuni, va constitui încă o mândrie conștientă națională a preoțimii noastre.

C.

O lămurire

Acesta este titlul cuvântului ce însoțește, la sfârșitul cărții, tălmăcirea Noului Testament, făcută de P. S. nostru Părinte Episcop Nicolae Colan. Il reproducem ca pe o mărturie vie a purtării de grijă osârditoare, pentru fiii duhovnicești și pentru a fi cunoscut și de ceice nu vor putea avea încă, noua lucrare a P. S. Sale.

„Știut este că în zile de cumplită viforniță ca cele de acum, creștinii caută cuvântul dumnezeesc cu mai multă sete decât în zilele de pace binecuvântată. Și e firesc să fie așa. Căci, mai cu seamă în asemenea vreme, unde ar și pu-

tea să alerge ei după poaiză și mângăiere, dacă nu la nescata fântână de înțelepciune și mângăiere a dumnezeieștii Scripturi?

Pricină ca acestea ne-au îndemnat să dăm la lumină și să punem la îndemâna iubitorilor noștri fii sufletești, dacă nu Biblia întreagă, cel puțin Noul Testament al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Mărturisim că dintru început ne ispitesc gândul să scoatem la iveală, cu slove de azi, tipăritura Noului Testament așa cum a izvodit-o neuitatul Mitropolit Andrei Șaguna. Voiam, anume, ca și prin aceasta

să ne arătăm osebita noastră cinstire față de marele „dător de legi și datini” al sfintei noastre Biserici. Ne-am dat însă sama de grabă, că dela tipărirea Legii celei nouă de către marele ierarh, până astăzi, au trecut aproape o sută de ani. Se cuvenea deci să mai tocmim haina graiului șagunian pe trupul vremii de azi.

Cu ajutorul lui Dumnezeu treaba aceasta am și făcut-o. Dar în strădania noastră ne-am ferit, într'u cât ne-a fost cu putință, să ne atingem de mireasma cea dulce a graiului bătrânesc.

Sarcina ne-a fost mult ușurată de numeroasele tălmăciri — românești și streine — ale Noului Testament, pe cari le-am ispitit cu nu puțină lua-

re aminte. Folositoare ne-a fost mai ales luminoasa tălmăcire a Prea Fericitului nostru Patriarh Nicodim, precum și a învățatului Părinte Grigorie (Gala Galaction). Iar unde am avut vreme nedumerire mai adâncă, ne-am dus chiar la izvodul de obârșie, adică la cel grecesc, ca să dobândim o lămurire deplină.

Săvârșind lucrul nostru, mulțumim cu smerenie bunului Părinte cersesc pentru ajutorul ce ni-l-a dat; și tot îndurătorilor Lui ne rugăm, ca să dăruiască pace, sănătate și iertare de păcate tuturor celor ce vor stăruie întru curioasa ispitire a acestei sfinte Cărți.

La praznicul Floriilor din anul 1942.

Episcopul Nicolae”.

Preotul și educația creștină a tineretului

Societatea românească de astăzi trăiește zile de reînnoire pe toate țăramurile și în deosebi pe țăramul credinței și a revenirii sub aripile ocrotitoare ale Bisericii. Se accentuează tot mai mult trebuința educației creștinești ale tinerei generații, tineretul a vând drept la viață. Tineretul nostru trebuie să trăiască sub privirea lui Dumnezeu, el trebuie îmbisericit. Biserica trebuie să caute tineretul acolo unde se află, în școală.

A-i arăta tineretului pe Hristos, iată, toată educația, spunea Mgr. Gay.

Preotul având chemarea de a călăuzi sufletele pe calea mântuirii este chemat în primul rând să îndrume tineretul pe această cale, făcând catehizație, adică instruind tineretul în adevărurile și tainele religiei creștine, căutând să facă pe Iisus plăcut și iubit copiilor.

În acest scop preotul nu va sili pe copii să memorizeze lecțiile ci va căuta a le mișca mima și a le hotări voința.

E în deobște cunoscut că inima este motorul tainic al voinței omeneste și că omul face numai ceea ce-i poruncește inima, căci mai de grabă face ceea ce iubește, decât ceea ce știe; prin urmare inimii copiilor se va adresa și preotul atunci când face educație religioasă și din purtarea elevilor nu din științelor se va vedea buna lor educație.

Prin educația religioasă mai mult decât prin oricare obiect de învățământ se stărnește în elevi devotamentul, ascultarea și disciplina, respectul către școală și către stăpânire, cu un cuvânt împlinirea datorilor.

Scopul educației religioase nu este de a îngrămădi cunoștințe în mințile copiilor, ci de a stârni convingeri curate și a-i hotări la anumite purtări în viață. Prin învățământul religios trebuie să sădăm în sufletele copiilor, credința, evlavie și moralitatea.

Învățământul religios nu e îngăduit să fie obositor căci el nu are menirea să aducă cunoștințe ci luminează și odihnește. „Venți la mine toți cei osteniți și vă voi odihni pe voi și vă voi da pace”, zise Mântuitorul Hristos iar nu că, am să vă dau cunoștințe.

Cum trebuie predată religia ca să-și îndeplinească menirea ei educativă?

Principiul fundamental care trebuie să călăuzească întreaga

activitate a catehetului este dragostea. Sfântul Apostol Pavel scrie în epistola Sa I-a către Corinteni c. VIII, v. 1: „De a-și grăi în limbi omeneste și îngerești iar dragoste nu am, făcutu-m'am aramă sunătoare și chimval răsunărilor”.

Fericitul Augustin în cartea sa „De catehizandis rudibus” ne spune că, Domnul a venit ca să ne învețe să iubim, descoperindu-ne iubirea lui Dumnezeu față de noi, să-i răsplătim iubirea cu iubire.

Căci nu-i nici o chemare mai mare la iubire decât aceea de a iubi tu mai întâi.

Iubirea naște iubire. Iubirea e cu atât mai puternică și mai atrăgătoare cu cât ea este mai mult o revărsare din prisosurile bunătații, nu din uscăciunea sărăciei.

Iubirea căreia i se răspunde cu iubire, crește și se aprinde ca focul.

Scopul catehezei este deci iubirea lui Dumnezeu: să faci prin învățătura ta pe ascultători să creadă ceea ce aud, să spere ceea ce cred și să iubească ceea ce speră.

Prin urmare, oricât de frumos vom vorbi copiilor arătându-le trebuința credinței și a virtuților în viață, totul va fi zadarnic, dacă nu va izvorî din dragostea noastră față de ei, și nimeni nu pricepe mai bine decât copilul, când i se vorbește de dragoste sau numai din datorie.

Preotului nu-i este îngăduit apoi să se supere și să rostască vorbe aspre, când nevoe va mostra pe copii părințește.

Catehetul trebuie să iubească și obiectul pe care-l predă, pentru că numai astfel învățământul religios va fi convingător și plin de viață.

Cu vintele Mântuitorului Hristos „Lăsați pruncii să vină la mine”, ne arată că preotul trebuie să fie atât de iubitor față de copii, încât copiii singuri să vină la ora de religie fără să-i silească nimeni.

Trebuie apoi să-i însuflețească și să-i povățuiască să vină la Hristos să dea la o parte din calea copiilor orice sminteață.

În predarea religiei preotul catehet va lua pildă pe Mântuitorul, vorbind simplu întru trebuințând asemănări, parabole, proverbe, povestiri morale. Iar toate cunoștințele trebuie puse în slujba vieții, pentru ca copilul să simtă nevoia să dobândească asemenea cunoștințe.

Care va fi metoda de predare a religiei?

Biserica a cunoscut din vechime două metode de predare și anume: metoda expositivă sau istorisitoare și metoda întrebătoare.

Folosind prima metodă, catehetul „va istorisi cu viață, așa fel în cât istorisirea să trăiască în noi și noi în istorisire.”

Lucrul acesta nu se poate face decât numai cercetând Scripturile și trăind tu însuți cele ce înveți pe alții.

Tot ceea ce se învață prin metoda expositivă trebuie însă să se controleze prin cea interogativă: 1. Pentru a ține încordată atențiunea copiilor; 2. Spre a te convinge că copiii au înțeles cele istorisite; 3. Pentru a repeta și a întipări adânc în mintea copiilor cele expuse prin povestire.

Iar pentru a se întraripa spiritul religios stânjenit oare cum de oboseala strecurată în sufletele copiilor prin exprinerea lecției, e bine să se întoneze cu ei anumite imnuri religioase”. (Pr. Dr. M. C. Ionescu: Inima e cârmaciul minții, pag. 125—127).

De încheiere vom reproduce: Decalogul bunului catehet formulat de profesorul Pr. Dr. M. C. Ionescu, din cartea mai sus citată:

1. Învățământul tău să fie intuitiv — adică scos din viață și practic, adică pentru viață.

2. Să fii nu numai învățător ci și tată și prieten elevilor tăi și să fii îndelung răbdător cu ei! Să nu uiți că nu ei sunt pentru tine aici în școală, ci tu ești pentru ei!

3. Exercițiul îl face pe maestru. Pentru aceea muncește, adastă, și fi răbdător cu tine însuși!

4. Să fii bogat și pătruns în convingerile pentru care vrei să-ți câștigi elevii tăi!

Totdeauna să ai cu mult mai mult decât ceea ce vrei să le împărtășești lor.

5. Nu intra în clasă nepregătit! Pregătește-ți totdeauna cu multă grijă lecțiunile tale, însă nu numai prin studiu rece ci și prin rugăciune și prin meditație religioasă! Mergi cu liniște în suflet la îndeplinirea datoriei tale de catehet!

6. Socotește-ți totdeauna isbânzile și eșecurile ostenelilor tale didactice și cercetează cu deamănuntul cauzele lor. Nu te mulțumi niciodată prea ușor cu tine însuși!

7. Nu-ți sprijini activitatea ta didactică numai pe perso-

nalitatea ta. Dacă vrei să fii un bun catehet, orientează-ți lucrarea silindu-te să te disciplinezi prin metodă. Factorul principal este nu gustul omului, care o mănuește!

8. Fii totdeauna spirit vesel, senin, luminat, comunicativ și prietenos și trezește în școlarii tăi un creștinism vesel și fericitor! Evanghelia este „veste bună” și dela un vestitor posomorât nimeni nu poate aștepta o veste bună!

9. Fii umilit! Tu sezi în locul învățătorului Hristos! Nu te trufii! și nu te căuta niciodată pe tine însuși. Tu ești nimic, Hristos este totul!

10. Tu ești semănător și grădinar. Creșterea și coacerea fructelor nu cade în sarcina ta ci în puterea celui de Sus. Împlinește-ți deci doar datoria ta, iar restul lasă-l în grija celui Atotputernic!

Preot Olimpiu T. Bucin

Bibliografie

„Viața Ilustrată”, revistă de familie, Cluj, anul IX, nr. 2.

Mult prețuita revistă, ce apare cu binecuvântarea P. S. Părinte Episcop Nicolae Colan și-a reluat tradiția a apare regulat la fiecare lună.

Astfel nr. 2 din anul acesta, a ieșit deja din teascurile tipografiei eparhiale din Cluj, cu aceeași haină împodobită a unei forme exterioare de neîntrecut și cu același miez cuprins în învățătură.

Seria articolelor în acest număr o deschide, Cuvântul de învățătură la Praznicul Sfințelor Paști, a P. S. Părinte Episcop Nicolae. Urmează: „Iată Omul” de Prot. Ioan Goron; Fiul pierzării, de Eugeniu Adam; Eu cred în bunătate, de V. Sămărtincanu; Jertfa, de L. G. Munteanu; Statutul organic șagunian, de Prot. Dr. V. Sava; Cioma, de Gh. I. Oagă; Femeile și Patimile Mântuitorului, de Emil Nicolescu; Chipul Domnului, de D. E. Sânicosară; Pictura italiană din secolul XV, de C. Mureșanu și câteva poezii, se continuă apoi cu, cronică economică, literară și actualități, cari toate ne dau o frumoasă icoană de realizări mult promițătoare.

A citi și răspândi rev. în casele intelectualilor noștri, este nu numai o obligație morală ci și un imperativ al vremurilor de acum știind, că contribuim la menținerea luminii unei făclii ce luminează cărări astăzi în umbră.

Rolul cercurilor religioase în timpul războiului

Cuvântul lui Dumnezeu a fost totdeauna cel mai bun leac pentru sufletul omenesc, frământat și chinat de necazurile vieții. Acest cuvânt de mângâiere ni-e dat nouă preoților a-l rosti, ca'n orice împrejurări corespunzătoare timpului, să întărim credința, să înălțăm cugetul, să mângâiem durerile, să svântăm lacrimile și să tămăduim sdrăbirile sufletești ale poporului.

În toată vremea, dar mai cu seamă în timpul de când a izbucnit războiul, ne-a răsunat mai puternic în urechi glasul poruncitor al Domnului: „Mângâiați, mângâiați pe poporul meu, vorbiți la inima lui. Isaia 40.

Niciodată nu au avut credincioșii noștri mai multă trebuință de mângâiere duhovnicească, ca în acești ani de grele încercări. Deaceia preotul ortodox, conștient de datorințele sale duhovnicești și a răspunderii mari ce are pentru sufletele încredințate lui spre povățuire și luminare, potrivit vremurilor învață poporul prin: „Mângâierea Scripturilor să aibă nădejde neclintită și'n adevărul care răsare din pământ și'n dreptatea care se coboară din ceruri". Romani 15, 4. Ps. 84.

În această lumină a cuvântului Sfintei Scripturi și potrivit misiunii sfinte dată de Mântuitorul ucenicilor săi, când i-a trimis la propovăduire: „Mergând învățați toate popoarele", preoțimea de azi singură e în drept a vorbi la inima creștinilor.

Fiindcă s'a terminat cred că pentru totdeauna, cu atâtea propovăduiri și oratorii iscusite, dar seci; e momentul ca cei chemați să intensifice opera misiunii sfinte a propovăduirii cuvântului dumnezeesc. Astfel cele mai potrivite împrejurări pentru preoți de-a intensifica propaganda religioasă și în afară de marginile strâmte ale parohiei, sunt cercurile religioase,

Prin întrunirile religioase ale preoților și credincioșilor la ocazii potrivite și bine alese, după un program înaintă întocmit, se manifestă simțământul de solidaritate, de unire întru Cristos, punându-se în mișcare inima fiecărui creștin de-a simți și crede la fel.

Adunarea la accasia slavă, unde servindu-se în sobor un magnific serviciu divin, care

satură sufletul credincioșilor și-l ridică deasupra lumii acesteia pe aripile rugăcunii, reînvie duhul creștinătății de odinioară. Societatea creștinească numai prin astfel de manifestări s'a consolidat, creștinismul a prins dezvoltare prin întruniri și servicii religioase oficiate în comun.

Creștinarea aceluia popor mare dela răsărit care a ajuns în ghearăle comunismului, dela o astfel de manifestare înălțătoare și-a luat începutul.

Cercurile noastre religioase sunt deci prilejuri binevenite de-a întruni pe slujitorii sfințiți din când în când într-o comună ori localitate, precum și de-a săvârși acte și cuvântări religioase, unde poporul se adună cu bucurie sufletească spre a asista, asculta și a-și întări credința. Și când ne-a trebuit mai mult această credință ca acum?

Azi când sufletul e atât de sbuciumat are lipsă de mângâiere, când neamul e angajat într'un războiu sfânt, are lipsă de sprijin din partea tuturor cetățenilor pentru victoria finală, când economia țării trebuie ridicată, are lipsă de îndrumători însuflețiți de duhul luminării. Deaceia când prin cercurile religioase, s'au adus și în trecut neprețuite servicii bisericii și neamului, atât pe teren religios cât și cultural și chiar economic, ni se impune ca și acum în aceste timpuri să ținem aprinsă candela și focul dragostei noastre, să nu înceteze pentru aceste creștinești și patriotice opere.

Programele și itinerariile noastre să cuprindă și pe acest an excepțional, subiecte despre cari să vorbim în fața poporului atingând prin cuprinsul lor coarda care vibrează mai cu putere în sufletul poporului, în momentul când au cuvântat ori oficiat. Să căutăm a ne acomoda actualității, să vorbim la inima poporului, întărindu-i credința, nădejdea și dragostea, îndemnându-l la fapte de jertfă pe altarul binelui oștite, sfătuindu-l la muncă trează la crufare neîntreruptă, la împlinirea tuturor datorințelor și la o întocmire cât mai înțeleaptă a traiului, nu numai în cele sufletești ci și în cele materiale.

Pornind cu aceste lozinci la desfășurarea programelor cercurilor noastre religioase în acest an, cu adevărat vom face: „adeverită chemarea noastră" după cuvântul Ap. Petru II, 10.

Preot Gh. Stan

INFORMAȚIUNI

Allăm cele mai îmbucurătoare vești despre bogata activitate ce continuă să desfășoare și acum, Societatea Femeilor Ortodoxe Române din Cluj, în strânsă conlucrare cu Biserica noastră.

Astfel în Duminecele postului Paștilor s'a ținut un ciclu de conferințe religioase, în Catedrală, după slujba Vecerniei.

Întâia a avut loc în 22 Februarie 1942 când P. S. Părinte Episcop Nicolae Colan a dezvoltat subiectul: Hristos, lumina lumii, hrănind sufletele ascultătorilor cu iubirea divină. A urmat, la 1 Martie 1942, P. C. Sa Părintele Prof. Dr. G. L. Munteanu vorbind despre: Pavel, apostol al lui Hristos. P. C. Prof. Dr. V. Sava a vorbit, în Martie e., despre: Emanuel Gojdu, omul lui Hristos. Hristos și problemele sociale, a fost conferința ținută la 15 Martie e. de către P. C. Prof. Dr. I. Pașca. Duminecă 22 Martie e. a vorbit P. C. Prof. Ion Goron despre: Împărăția lui Dumnezeu ca program social iar ca încheiere, în Dumineca Floriilor, a vorbit Păr. prof. E. Nicolescu despre: Patimile lui Hristos.

Toate conferințele au fost încadrate cu program de cântecuri religioase, executate de corul catedralei condus de P. C. Prof. Laur Curea.

Biserica neamului drept măritoare își dovedește și acum, ca'n totdeauna, puterea ei de acoperemânt sufletese pentru fiii greu încercați de valurile amenințătoare.

★ **Biserica ortodoxă din Croația**, a fost decretată autocefală reglementându-se astfel raporturile ortodocșilor cu statul independent croat. Decretul-Lege a intrat imediat în vigoare și de Sf. Paști slujbele s'au oficiat după ritualul ortodox, ca o primă consecință.

★ **Moartea profesorului Ion Nisipeanu**. S'a stins în mod așa de neașteptat distinsul profesor Ion Nisipeanu, președintele „A-

sociației Generale a Profesorilor Secundari din România". Om de suflet mare, distins cărturar și bun Român, dispariția lui atât de de neașteptată lasă să se vadă o dureroasă pierdere pentru învățământul secundar ce l-a ilustrat așa de bine, prin bogata lui activitate.

Faptele lui însă și mai ales sufletul bogat în dăruire, îl vor așeza între cei ce trăiesc dincolo de marginile trecătoarei vieți.

★ **Atragem atențiunea președinților „Cercurilor religioase"** ca să-și întocmească din bună vreme itinerarul ședințelor ce trebuie să le țină în mod regulat.

Imprejurările actuale sunt de așa natură încât activitatea desfășurată în cadrul acestor întruniri duhovnicești, poate să ajute într-o largă măsură la urmarea Evangheliei Mântuitorului. Să nu uităm adevărul, că „lăclia se pune în sfesnic, ca să lumineze tuturor".

Partea oficială

2-2.

No. 3-1942.

CONCURS

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cantor din parohia Albac prot. Câmpeni cu termen de 15 zile dela prima publicare în Renașterea.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat (dacă se va putea obține).
2. Stole (1/5 din venitul dela Biserică).

Candidații își vor înainta cererea of. protopopesc, putându-se prezenta în parohie într-o Duminecă cu avizul nostru pentru a face cunoștință cu poporul.

Albac la 8 Aprilie 1942.

Paroh,
Iuhu Todea

Văzut,
Protopop Sorin Furdul

A R E A P Ă R U T

„Viața Ilustrată"

Revistă de familie, cu binecuvântarea P. S. Sale Episcopului Nicolae Colan și sub conducerea P. C. prot. I. Goron.

Abonamentul anual pentru România: 450 Lei. — Abonarea revistei pentru cititorii din Țară și orice alte informații, se pot face prin Consiliul vicarial din Alba-Iulia.

Citiți și faceți să pătrundă această prețioasă revistă, în toate familiile intelectualilor noștri.